

EXISTĂ DUMNEZEU?

Era anul 2011. Andrei era un băiețel de numai cinci ani, vesel, curios și plin de viață, așa cum sunt mulți copii la vârsta lui. Avea ochii luminoși, mereu plini de sclipiri, și puneă întrebări la care uneori chiar și oamenii mari găseau cu greu un răspuns.

Într-o vreme, întrebările lui preferate erau:

— Există Dumnezeu? Și dacă există, de ce nu Îl văd?

Mama îl asculta cu răbdare și încerca să-i răspundă pe înțelesul lui. I-a povestit că Dumnezeu este Creatorul acestei lumi, Cel care a făcut cerul, pământul, florile, animalele, munții înalți și picăturile mici de ploaie. I-a spus că Dumnezeu l-a creat și pe el, pe Andrei, ca pe un dar prețios pentru părinții lui.

— Dumnezeu locuiește în ceruri, dragul meu, dar este aproape de noi prin grija, iubirea și puterea Lui, i-a explicat mama.

Totuși, răspunsurile nu păreau să fie suficiente pentru Andrei. El voia să înțeleagă mai bine.

Atunci mama l-a întrebat:

— Andrei, tu poți să vezi vântul?

Băiețelul s-a gândit puțin, apoi a răspuns:

— Nu, nu pot să-l văd.

— Așa este. Nu vezi vântul, dar vezi ce face el. Vezi frunzele cum se mișcă, simți adierea pe obraji și auzi foșnetul copacilor. Tot așa este și cu Dumnezeu. Nu Îl vedem cu ochii noștri, dar putem vedea urmele iubirii și ale grijii Lui în jurul nostru.

Andrei a ascultat cu atenție, dar în inima lui întrebarea încă mai rămânea.

Într-o frumoasă zi de vară, Andrei se juca afară împreună cu prietenii lui. Alergau, râdeau și se bucurau de soare. Mama îl privea de la fereastră, lăsându-l să se joace liber, dar având mereu grijă de el.

Așa cum păsările își învață puii să zboare, pregătindu-i pentru călătoriile mari, tot așa părinții își învață copiii să facă lucruri singuri, cu încredere și curaj. Dar dacă puiul se clatină, mama-pasăre este gata să-l ajute. Iar dacă un copil cade, mama aleargă imediat spre el.

La un moment dat, Andrei a alergat mai tare, nu a fost atent și s-a împiedicat. A căzut și a început să plângă. Mama, care văzuse totul de la fereastră, a fugit repede la el, l-a ridicat și l-a strâns în brațe.

Și știți voi, copii, cât de dulce este mângâierea mamei atunci când te doare ceva!

Printre lacrimi, Andrei a spus:

— Mami, am alergat prea repede, nu am fost atent și m-am lovit.

Mama i-a șters lacrimile și i-a răspuns blând:

— Știu, Andrei. Am văzut tot ce s-a întâmplat.

Băiețelul a privit-o mirat.

— Cum ai văzut? Unde erai?

— Eram într-un loc de unde te puteam privi și de unde îți purtam de grijă. Tu nu m-ai văzut, dar eu eram acolo. Am văzut când ai căzut și am venit repede să te ajut.

Apoi mama l-a privit cu dragoste și i-a spus:

— Îți amintești că m-ai întrebat de ce nu Îl poți vedea pe Dumnezeu? Uneori nu Îl vedem cu ochii noștri, așa cum nici tu nu m-ai văzut pe mine la fereastră. Dar El ne vede, ne iubește și are grijă de noi în fiecare clipă. Dumnezeu este aproape de cei care se încred în El. Trebuie să învățăm să credem în iubirea și în grija Lui.

Andrei a rămas tăcut pentru câteva clipe. De data aceasta, părea că înțelesese mai bine. Nu Îl vedea pe Dumnezeu, dar putea să vadă grija Lui: în iubirea mamei, în frumusețea naturii, în răspunsurile la rugăciune și în fiecare zi primită ca dar.

Dragi copii, Dumnezeu este Creatorul nostru și Tatăl nostru ceresc. Chiar dacă nu Îl vedem, El ne cunoaște, ne iubește și ne poartă de grijă. Putem avea încredere în El în fiecare zi.

În Ieremia 17:7 găsim o promisiune frumoasă:

„Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul.”